

V. PROČ JEŽÍŠ KRISTUS HOVOŘIL A MĚL KE SVÉMU BOHU – OTCI VZTAH, JAKO BY ON A OTEC BYLI DVĚMA ODLIŠNÝMI OSOBAMI ČI ENTITAMI, A NE JEDNÍM A TÝMŽ BOHEM - NEDĚLITELNÝM ?

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 29 - 37, V.

Doslovný smysl Nového zákona v Bibli Svaté, jakož i mnohé výroky ve Starém zákoně velmi zjevně, zřejmě a zřetelně hovoří o Mesiáši - Ježíši Kristovi, kdo je Synem Božím, jako jedné entitě a Jehovovi, Bohu - Otci, Kdož je zcela odlišnou entitou. Později přidaly křesťanské církve entitu třetí - Ducha Svatého - o kterém se předpokládá, že je odlišný a oddělený jak od Boha - Otce, tak i od Syna Božího - Ježíše Krista.

Takové chápání a pojmání přirozenosti Nejvyššího je přesto již deformací pravé reality. A nejenom deformací, ale duchovně je to velmi nebezpečné pojetí.

Jaké jsou hlavní důvody pro to, že Nejvyšší dovolil na tomto světě udržování takové nebezpečné deformace po tak dlouhou dobu, obzvláště mezi tradičními křesťany bez ohledu na fakt, že Ježíš Kristus Sám v průběhu svého pobytu na Zemi podal spoustu narážek odporujících tomuto pojmání?

Než budeme pokračovat se zjevením o této věci, uvedme do detailu přesně některá místa ve Starém zákoně Svaté bible, jež ve svém doslovném smyslu oddělují Boha - Otce od Syna Božího, jakož i ta, která naznačují, že Otec a Syn jsou jedna a ne dvě oddělené entity či osoby. Evangelium dle Matouše, kapitola třetí, verš sedmnáctý: „A náhle přišel z nebe hlas, řkouc: „To je můj milovaný Syn, v němž se mi velmi zalíbilo“. V tomto popisu je zřejmé, že hlas přišel odněkud jinud než z Ježíše Krista, tudíž je odděluje. Avšak bezprostředně v následující kapitole, v kapitole čtvrté, Matouše, když byl Ježíš Kristus pokoušen od ďábla, se ve verši sedmém této kapitoly říká: „Ježíš mu řekl: „Kromě toho je psáno, nebudeš pokoušet Pána svého, Boha“. Tato citace velmi zjevně ukazuje, že ten, kdo byl pokoušen ďáblem, byl pravý Pán, Bůh, tedy ne entita od Boha oddělená. V Matoušovi, kapitola desátá, verše třicet dva a třicet tři: „Proto kdo Mě vyzná před lidmi, toho já také vyznám před Svým Otcem, Kdož je v nebesích“. Verš třicátý třetí: „Kdokoli Mě ale před lidmi zapře, toho já zapřu také před Svým Otcem, Kdož je v nebesích“. Toto je tedy zřejmé oddělení od Otce, jako jedné oddělené entity, která je někde v nebesích. *Jak ovšem víte, ve vnitřním smyslu nebesa znamenají Niternou mysl čili nitro.* Avšak doslovný smysl je zřejmě smyslem úplné separace. V Matoušovi, kapitola jedenáctá, verš dvacátý pátý po dvacátý sedmý včetně, se říká a já cituji: „Tehdy Ježíš odpověděl a řekl: „Děkuji Ti, Otče, Pane nebes a země, protože jsi tyto věci skryl před moudrými a prozíravými a zjevil jsi je maličkým. Ano tak, Otče, neboť tak se to v tvém pohledu zdálo být dobré.“ Tyto dva verše nyní velmi zřejmě naznačují separaci do dvou entit. Avšak další verš náhle říká (verš dvacátý sedmý): „Všechno je Mi dána Mým Otcem a nikdo nezná Syna kromě Otce. Ani nikdo nezná Otce kromě Syna a toho, komu by Ho Syn chtěl zjevit.“ Tady je nyní velmi zřejmá narážka, že nikdo nechápe, že tito nejsou dvě oddělené osoby, ale jedna osoba či entita ve dvou odlišných aspektech.

V Matoušovi, kapitola dvacátá sedmá, verš čtyřicátý šestý se říká: „A kolem deváté hodiny Ježíš vykřikl silným hlasem řka: „Eli, Eli lama sabachtani ?“, což jest: „Můj Bože, Můj Bože, proč jsi Mě opustil ?“ Tento výrok či výkřik je tedy zřejmým oddělením jedné osoby, která volá na jinou odlišnou osobu. Ale pak se v Matoušovi

kapitola dvacátá osmá, verš osmnáctý říká: „Pak Ježíš přišel a hovořil k nim řka: „*Byla Mi dána veškerá moc na nebi i na zemi*““. Tato slova zjevně naznačují, že není jiná moc než Ježíš Kristus, Kdo je zároveň Otec, Syn a Duch Svätý, jak naznačuje další verš Matouše, verš devatenáctý kapitoly dvacáté osmé. Podobná tvrzení je možné nalézt v Markovi a v Lukášovi i na mnohých místech Evangelia dle Jana. Například se u Jana, kapitola třetí, verše šestnáct a sedmnáct a dále v doslovném smyslu velmi zřejmě oddělují tyto dvě osoby, protože se ve verši šestnáctém říká: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal Svého jednorozeného Syna, aby tak každý, kdo v Něj věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ A verš sedmnáctý: „Neboť Bůh neposlal Svého Syna, aby svět zatratil, ale aby tento svět mohl být skrze Něho spasen.“ Z tohoto je zřejmé, že Bůh, jedna osoba, poslal svého Syna, jinou osobu, na tento svět. Toto je doslovným smyslem, pokud nikdo nezná, co slova Bůh a Syn znamenají ve smyslu vnitřním.

V téže kapitole, verš třicátý pátý, se říká: „Otec miluje Syna a vložil vše do Jeho rukou.“ Tento verš opět naznačuje, že zde jde o něco jiného, než o dvě oddělené entity, protože vše je dáno do rukou Syna. Také si to můžete přecíst v Janovi, kapitola pátá, verš devatenáctý až dvacátý sedmý a v celé kapitole, jako fakta, obsahující jak narážku na to, že Otec a Syn nejsou dvě oddělené osoby, ale entita jedna, a zároveň je v doslovném smyslu velmi zjevné, že jsou dvěma oddělenými entitami. Podobná situace nastává v další kapitole, kapitole šesté, verše dvacet šest až dvacet osm. V obsahu těchto veršů lze snadno dovodit obě pojetí, jestliže někdo nechápe vnitřní smysl tohoto obsahu.

V kapitole osmé, verše třicet sedm až po konec této kapitoly se nám velmi důrazně naznačují obě situace; nejprve že tu jsou dvě oddělené osoby a náhle ve verši padesát osm jim Ježíš řekl: „Zajisté pravím vám, před tím, než byl Abrahám, JÁ JSEM“. Když tedy říkáte o někom „JÁ JSEM“, je zřejmé, že je to pouze jeden možný Nedělitelný Bůh, ne dvě oddělené osoby. V desáté kapitole Evangelia Jana to od verše dvacet pět až po verš třicet osm začíná vypadat tak, jako bychom zde měli co činit se dvěma oddělenými entitami, Otcem a Synem, *ale pak ve třicátém verši Ježíš Kristus prohlašuje: „Já a Můj Otec jedno jsme*“. V tomto bodě Ho Židé chtějí ukamenovat a také Ho chtěli ukamenovat, když řekl: „Předtím, než byl Abrahám, JÁ JSEM.“ Tito nemohli zřejmě přijmout ideu, že Ježíš Kristus a Bůh Otec jsou jedna entita, ne dvě oddělené entity.

V kapitole jedenácté, verš dvacet pět a dvacet šest Ježíš velmi jasně prohlašuje: „Já jsem vzkříšení a život. Ten, kdo ve Mě věří, byť by umřel, bude žít. A každý, kdo žije a ve Mě věří, nikdy nezemře.“ Toto je velmi zřejmý náznak a implikace, že On je jediný Bůh, Otec, Syn a Duch Svätý, Jeden Bůh Nedělitelný, protože pouze Jeden, kdo je vzkříšení, a pouze Jediný, Kdož je život Sám a Sebou, je Jeden Bůh Nedělitelný. Žádný jiný život neexistuje, neexistoval, ani nebude nikdy existovat.

Opět pak v kapitole dvanácté Evangelia Jana, verš čtyřicet čtyři: „*A ten, kdo Mě vidí, vidí Jeho, kdo Mě poslal*.“ Toto je velmi zjevné naznačení, že nejsou oddělení, ale jsou jednou osobou a jednou entitou. V kapitole čtrnácté Evangelia dle Jana obsahuje verš šestý až jedenáctý velmi zřetelné narážky, že Ježíš Kristus a Otec, Jehova, Nejvyšší, jsou též osoba. Verš šestý říká: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze Mne.“ a ve verši sedmém: „Kdybyste poznali Mne, poznali byste také Mého Otce; a od nyní Ho znáte a vidíte.“ Ve verši devátém jeho druhá Část pokračuje: „Ten, kdo vidí Mne, vidí Otce.“ Pak v kapitole sedmnácté v Evangeliu Janovi, celá kapitola je modlitba Ježíše Krista, Kdož se modlí ke Svému Otci jako odlišná, oddělená osoba. Podobné výroky lze nalézt ve zjevení Ježíše Krista čili Apokalypse, kde Ježíš Kristus říká „Můj Bože“, jako by byl od Něho odlišnou osobou.

V Bibli Svaté, jak ve Starém, tak Novém zákoně, existují mnohá podobná mísa, která naznačují obě pojetí, jedno, které odděluje Boha - Otce od Syna - jako Ježíše Krista, a druhé, které je činí jednou nedělitelnou osobou. Proč je tomu tak? Jaká je realita této situace?

Jisté aspekty a vysvětlení této situace byly Nejvyšším zjeveny skrze Emanuela Swedenborga. V této době Nejvyšší zjevuje a dále probírá pět hlavních důvodů této nebezpečné situace:

1. Nejvyšší je ve Své Esenci Čistou absolutní láskou a ve Své Substanci Čistou absolutní moudrostí. Tato Esence a Substance jsou každá Jedním odlišným základním a podstatným principem Přirozenosti Nejvyššího. Z těchto absolutních principů vyvěrá a odvozuje se každý a vše ve Stvoření.

Taková Absolutní přirozenost nemůže produkovat či tolerovat něco negativního, zlého, falešného či protivného. Jestliže by Nejvyšší ve Své přítomnosti dovolil někoho či něco zlého, falešného, negativního či protivného, tím, že je Absolutně pozitivní a jediný živoucí pravý Věčný a Nekonečný život, každého a vše této negativní, falešné a zlé povahy by to okamžitě zničilo. Takový následek tohoto střetu není tolerovatelný touto Absolutní přirozeností Nejvyššího a je s ní v rozporu.

Aby pravý Nejvyšší zakusil negativní stav a dostal se s ním do přímého styku (za účelem spasení celého Stvoření), bylo nutné oddělit určité ideje a aspekty Jeho Absolutní Substance dle vůle Její Absolutní esence a umístit je do lidského (fyzického) těla, které bylo počátečně a původně zfabrikováno pseudotvůrci.

Jelikož lidské fyzické tělo bylo zfabrikováno pseudotvůrci z čisté nenávisti k Nejvyššímu, neskládá se z ničeho jiného, než ze všech nahromaděných zel a nepravd, které jsou jimi vytvářeny a které osnovány od okamžiku aktivace negativního stavu a jeho uvedení do dominantního postavení.

Jestliže by Nejvyšší vstoupil do tohoto světa v celkovosti a úplnosti Své Absolutní esence a Substance, toto tělo by spolu s veškerou zónou vymístění a všemi jejími obyvateli ve všech jejích světech a dimenzích okamžitě přestalo existovat. Jestliže by přestala existovat zóna vymístění, pak by se zničilo veškeré Stvoření, protože by nebylo žádné místo pro vypadávání všech těchto odmítnutých idejí (neuznávat nebo nepřijímat či neopětovat Pánovu Božskou lásku a Božskou moudrost anebo neuznávat Boha jako jediného Stvořitele) pozitivními entitami. Jestliže by takové ideje neměly žádné místo, kam vypadnout, byly by nuceny být přijaty svými původci. Taková situace by vedla k všeobecné samovraždě. Přijetí dvou protikladných idejí o Bohu a Jeho/Její Absolutní přirozenosti jako absolutně správných by vytvořilo náhlé univerzální šílenství. To by u každého vedlo k následné destrukci jeho schopnosti přijímat, předávat a opětovat život od Nejvyššího. Takže všechny přijímače či nádoby života Nejvyššího - sentientní entity a bytosti - by odpadly a namísto toho by se ustavila nicota. Proto tedy nutnost separace.

Konkrétní jazyk lidských tvorů na planetě Zemi, v jakémžto jazyce je napsána Svatá bible, vnímá a chápe mluvené slovo pouze v jeho doslovné, faktické konotaci. Když Svatá bible doslovně hovoří o Synu Božím a Synu člověka, vnímá Syna jako někoho odlišného, než je Otec. Pociťuje se to podobně jako vztah existující mezi pozemským synem a otcem, kteří jsou velmi zřejmě dvě odlišné a jedinečné bytosti. Avšak ve vnitřním smyslu takových slov není žádná separace. *Namísto toho Syn Boží znamená určité aspekty a ideje Absolutní Božské esence Nejvyššího, které jsou vyjmuty a umístěny do zóny vymístění, která je ovládána zly a nepravdami a která je časo -*

prostorově vázána. Na straně druhé znamená Syn člověka určité aspekty a ideje Absolutní Božské substance Nejvyššího, které jsou vyjmuty a umístěny do zóny vymístění.

Takové vyjmutí těchto idejí a aspektů, kterými je čistě Nejvyšší, se jeví za iluze dominantních zel a nepravd a časo - prostorového rozpoložení v zóně vymístění, jako by vyjmuté nebylo totéž jako to, z něhož to bylo vyjmuté. Takže máme iluzi, že tento Bůh, Otec a Ježíš Kristus jsou dvě oddělené osoby či entity. Avšak je třeba si zde zapamatovat následující životně závažný, kritický a důležitý fakt. Výše uvedené určité ideje a aspekty Absolutní přirozenosti Nejvyššího jsou nyní umístěny do fyzického těla, zfabrikovaného pseudotvůrci, které je zcela, úplně a naprosto cizí právě Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Nejvyšší ve Svě Absolutní přirozenosti nemůže být v takovém těle přítomen. Přesto paradoxem této situace je, že za účelem spasení je pro Nejvyššího absolutně nutné, aby byl přítomen v takovém těle. Bez této přítomnosti by Nejvyšší nemohl zakusit negativní stav, nemohl by jím být pokoušen, a tudíž by nemohl nikoho spasit.

Takže jak se překoná tento zdánlivě neřešitelný paradox či dilema? Řešení spočívá ve faktu, že určité rozličné aspekty a ideje Nejvyššího se pomalu a postupně, krok za krokem, jeden za druhým, umístí do takového těla. Jak se do tohoto těla umísťují, je výsledkem pokušení. V procesu takového pokušení nastává postupná eliminace všech zel a nepravd z tohoto těla a následné nahrazení jich všech větším a větším stupněm výše uvedených idejí a aspektů Nejvyššího. V procesu těchto soubojů, odstraňování a nahrazování se toto tělo, zfabrikované pseudotvůrci, stává krůček po krůčku více a více Božské a je následně stále více zahrnováno do Nejvyššího, stávajíc se doslovně jedním s Nejvyšším.

V průběhu procesu takových zápasů, eliminací a náhrad Ježíš Kristus tedy funguje z pozice tohoto těla. Když On/Ona funguje z pozice tohoto těla, prožívá Sám Sebe a je prožíván jinými jako oddělená a odlišná osoba od Svého nebeského Otce. V takové kondici je jen zřejmé, že Ježíš Kristus hovořil o Svém Otci, měl s Ním vztah a modlil se k Němu, jako by byl někým odlišným od Svého Otce a někde jinde, než byl Jeho Otec. Když se někdo omezí časo - prostorovým kontinuem a je uprostřed zel a nepravd, má z této pozice, z pozice prostorově - časových omezení tohoto Vesmíru a zóny vymístění a z pozice zel a nepravd, které jsou spjaty s prostoročasem, jen malý výběr něčeho jiného, než pohlížet na věci v oddělenosti, v odstupu a někde mimo.

Avšak když Ježíš Kristus hovořil a fungoval z pravých idejí a aspektů ve Svém duchu a duši, *které jsou pravým Nejvyšším*, hovoří a funguje jako Nejvyšší, a tudíž prohlašuje: „Já a Otec jedno jsme.“ „Kdokoli Mě vidí, vidí Mého Otce.“ „Nikdo nezná Otce, než Syn“. „Byla Mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.“ a podobné výroky, jak se citují výše.

V procesu Svého pozemského života, který trval třicet tři roků, Ježíš Kristus postupně, krok za krokem, vypudil všechna zděděná a všechna ostatní zla a nepravdy, kterými byl nadělen po linii své pozemské matky a otce, jak se odrážely ve všech genech fyzického těla, které bylo povodně zfabrikováno pseudotvůrci, a nahradil tato zla a nepravdy celostí a úplností přítomností Nejvyššího. Takže na konci Svého poslání se Ježíš Kristus ještě jednou stal Nejvyšším také ve Svém fyzickém těle. S tímto fyzickým tělem si Sám/Sama Sobě umožnil, po Svém ukřižování, vstup do všech pekel a završil zde Svůj akt spasení a vykoupení veškerého Stvoření, po čemž se stal také Nejvyšším, Pánem a Vládcem veškerého negativního stavu a všech jeho pekel. Takže tímto a jinými procesy učinil toto Svě tělo Božským, sjednocuje ho se svým Otcem a činíce Sám Sebe jedním se Svým Otcem také z pozice zóny vymístění.

Toto je tedy jedním z hlavních důvodů, proč Ježíš Kristus tak často hovořil o Svém Otci, modlil se a hovořil k Němu, jako by Otec byl od Něj odlišný. Je třeba si zapamatovat, že Bible Svatá popisuje život Ježíše Krista pouze v průběhu Jeho pobytu na planetě Zemi a jen z pozice Jeho/Jejích aspektů, to jest z pozice negativního stavu. Toto je jediná pozice, která je zde k dispozici. Z této pozice, dle samotné povahy této pozice, se vše jeví v oddělenosti, a ne v jednotě. Taková je pravá povaha negativního stavu.

2. Jak každý ví, odehrála se inkarnace Nejvyššího ve formě Ježíše Krista na této planetě v židovském národě. Dle všech zevních faktorů byl Ježíš Kristus Židem. Proč je to tak důležité a závažné, aby Ježíš Kristus byl Židem?

To má co do činění s fakty obsaženými v tom, jak se chápe zákon souvztažnosti. Je nutné chápat, že každý národ na této planetě, jakož i kdekoli a kdykoli jinde, souvztaží s určitými duchovními a intermediálními stavy, kondicemi a procesy. V mnoha případech je tato souvztažnost v zóně vymístění dvojí: Jedna pozitivní a jedna negativní. V pozitivní konotaci souvztažil tehdy Izrael a Judea s duchovním respektive nebeským královstvím Stvoření Nejvyššího. Jak si pamatujeme, v době Ježíše Krista si jen Judea podržela geografické určení. To zařídila Božská prozřetelnost Nejvyššího, aby tak inkarnace Ježíše Krista byla možná v zeměpisné oblasti, která v pozitivní konotaci souvztažila s nebeským královstvím a ve vyšším smyslu s Absolutní esencí Nejvyššího. Taková podstatná souvztažnost značně zmírňuje nebeské a duchovní přítomnosti Nejvyššího ve světě, kde zůstaly jen vnější názvy, které mají duchovní význam. Proto by inkarnace Ježíše Krista v jakékoli jiné zeměpisné oblasti, než je Judea, byla kvůli této souvztažnosti a významnosti neúčinná. Nebeské království mělo tehdy přímou souvztažnost s absolutní esencí Nejvyššího, zatímco Jeho/Její duchovní království souvztažilo s Jeho/Její Absolutní substancí. Sjednocení těchto dvou v té době ustanovilo Absolutní nitro čili centrum Nejvyššího. Jak si kdo pamatuje, je fundamentálním principem veškerého Stvoření to, že vše ve všech ohledech postupuje z nitra k vně, včetně souvztažností nejzevnější Stvoření.

Avšak, jak si kdo pamatuje, v zóně vymístění je vše vzhůru nohama. Nejzevnější stav se zde tudíž považuje za nejnítěnější a nejnítěnější se často a úplně přehlíží, jako nemající žádnou existenci. Toto je zmatečná záležitost. Zde ale přichází negativní význam negativní souvztažnosti Izraele a Judeje. V negativním smyslu souvztaží Izrael se všemi nepravdami zóny vymístění a Judea se všemi jejími zly. Odtud je pseudonitro zóny vymístění, které je fakticky nejzevnější či nejnítěnější pozicí zóny vymístění, v době inkarnace Ježíše Krista reprezentováno touto planetou a zvláště Židy. (Je třeba chápat, že různé doby v historii člověčenstva vyžadují odlišné souvztažnosti odlišných pozemských národů. To znamená, že ať v době inkarnace Ježíše Krista židovský národ souvztažil s čímkoli, nutně to neznámá, že tatáž souvztažnost se zachovává v současnosti. Nikdo neví s čím v současnosti každý národ v duchovním světě souvztaží. Taková znalost by byla krajně nebezpečná a zničily by působení Božské prozřetelnosti Nejvyššího. Na základě této znalosti by se mohl předpovědět budoucí vývoj duchovních záležitostí těchto národů. Toho by využil negativní stav, aby podkopal a zničil celkový akt spasení Nejvyššího). V tomto ohledu se mohly učinit kroky k dobytí a odstranění negativního stavu jen z pozice pseudonitra. Považování nejzevnějších faktorů za pravé „uvnitř“ ustanovuje základnu negativního stavu. V pravém nitru neexistuje žádný negativní stav. Takže inkarnace do negativního stavu vyžaduje inkarnaci do tohoto pseudonitra. Je třeba nejdříve sledovat zákon pozice vzhůru nohama, by se tato zvrácená pozice odstranila. Židovský národ v té době souvztažil s touto situací; odtud potřeba Ježíše Krista inkarnovat se do židovského národa.

Avšak jak se vnímala a chápala přirozenost Nejvyššího z pozice, kterou dle zákona souvztažností zaujímal židovský národ v době inkarnace Ježíše Krista?

Ve své negativní souvztažnosti reprezentuje židovský národ úplnou deformaci a znesvěcení všeho niterného, takže nic z niternosti nezůstalo. Vše niterné se zritualizovalo, externalizovalo, dostalo vně a odpojilo od svého duchovního nebeského zdroje. Za těchto podmínek je jediné poznání a chápání Boha, které lze zachovat a pojímat takové, že Bůh je nedotknutelný, bez jakékoli formy a tvaru, místa, času: že je neviditelný, neosobní, vzdálený, nelidský, úplně někde mimo v nepřístupné oblasti a kdokoli by Ho uviděl či uslyšel, byl by okamžitě zničen. Tímto pojmáním Boha byla zajištěna cesta k popírání Božské existence, to jest k ateismu a materialismu. Toto pojmání se velmi zjevně odráží v doslovném smyslu Mojžíšova zákona. Nikdo nemůže vidět a slyšet Boha a přežít. Takže zřejmým závěrem je, že Bůh nemůže být nikdy žádným způsobem spatřen, slyšen, pochopen; nebo být někomu nějak přístupný, osobní či blízký.

Jestliže by za takových okolností Ježíš Kristus ve fyzickém těle prohlásil, že On je pravým Bohem, Nejvyšším, Židé by Ho okamžitě ukamenovali k smrti, jak to téměř učinili při několika příležitostech, když se odvážil naznačit, že On a Otec byli jedno a že před Abrahámem JÁ JSEM. Podívejte se opět na výše citované v Evangeliiu dle Jana. Jestliže by se to stalo, Ježíš Kristus by ve svém poslání selhal a veškeré Stvoření by se zničilo, jelikož by ho pseudotvůrci ovládli. (Jak víte, v době inkarnace Ježíše Krista pseudotvůrci a jejich negativní stav převažovali nad pozitivním stavem, kterážto situace si vyžádala inkarnaci Ježíše Krista.)

Proto bylo pro Ježíše Krista přijatelnější hovořit o Synu Božím a Synu člověka nebo o Mesiášovi, Synovi Požehnaného, protože v doslovném, zevním, vnějším pojmání Syn není tentýž jako Bůh - Otec, Jehož nelze nikdy přímo uvidět či uslyšet nebo k Němu přistoupit. To je dalším důvodem, proč Ježíš Kristus velmi často hovořil o Svém Otci, Bohu, tak jako by byli odlišnými bytostmi, osobami či entitami.

3. Jak každý ví, v negativním stavu zóny vymístění se takové kategorie, jako pravda, moudrost, víra, maskulinita a tak dále vnímají jako oddělené kategorie od dobra, lásky, dobročinnosti, feminity a tak dále. Nevnímají se jako nerozlišitelné, ale odlišné a oddělené jedna od druhé. Z tohoto důvodu se běžně vyskytuje, že jeden může být dobrý, ale zároveň má velmi málo pravdy nebo pravdu zkreslenou anebo žádnou: Nebo že někdo může mít, vlastnit či znát veškerou pravdu, ale nemá žádné dobro. Někdo může být velmi znalý a zdánlivě moudrý, ale postrádá veškerou lásku, nebo jeden může mít hojnost lásky, ale zároveň může být velmi nemoudrý. Taková je povaha negativního stavu. Kvůli této základní separaci a rozštěpení není v této zóně možné náležité, úplné a celkové sjednocení, spojení a jednotu těchto principů. Tyto se vždy objevují odděleny a nezávislé jeden na druhém. Za těchto podmínek by inkarnace Ježíše Krista jako kompletního sjednocení a jednoty s Nejvyšším a se všemi Jeho/Jejími Absolutními principy vytvořila takový šok, že by to zničilo vše a každého zde. To by vedlo k destrukci veškerého Stvoření (jak se uvádí v bodu číslo jedna).

Proto se, jak se ukazuje v první kapitole Evangelia dle Jana, Slovo stalo tělem. Slovo Boží znamená čistou Božskou pravdu. Takže to byla Božská pravda Nejvyššího, která se inkarnovala jako Ježíš Kristus do této zóny na tuto planetu. Z této pozice, z pozice Božské pravdy, se mohlo provést sjednocení všeho, co reprezentoval Ježíš Kristus na této planetě, aby se tak Božská pravda Nejvyššího mohla ještě jednou připojit k Božskému dobru. Božské dobro či Božská láska je tím co se nazývá Otec. A Božská pravda či Božská moudrost je tím, co se nazývá Syn.

První krok v procesu spojení je znalost pravdy. To je důvodem, proč Ježíš Kristus říká: „Neboť poznáte pravdu“, to jest Ježíše Krista, „a ta vás osvobodí.“ A: „Já jsem pravda, cesta a život,“ a tak dále. Pravda vede k Dobru.

Avšak protože je zde tento smysl mediace, stává se Ježíš Kristus jako Božská pravda čili Syn Boží mediátorem Božského dobra čili Boha - Otce. Z pozice vnějšího vnímání lidské zevní mysli se tento vztah jeví tak, jako by tu byly dvě oddělené osoby či entity, které mají vztah jedna ke druhé z pozice oddělenosti a odlišnosti, jsouce mediátorem jedna ke druhé.

Když se Ježíš Kristus modlil nebo hovořil ke Svému Otci, jako by Jeho Otec byl oddělenou osobou, modlil se a hovořil z pozice Božské pravdy (v Esenci zvané Synem Božím a Synem člověka v Substanci) k pozici Božského dobra (v Esenci zvané Jehova čili Otec nebo Bůh v Substanci), což z času - prostorově vázané a zlem - nepravdou podmíněné zóny vymístění poskytuje nesprávnou a zdeformovanou iluzi a jevení se, jako bychom zde měli dvě zcela odlišné osoby či stavy.

Avšak v pozitivním stavu stvoření žádná taková separace neexistuje. Nikdo tudíž nepocítuje Boha - Otce a Syna - Ježíše Krista jako dvě oddělené osoby nebo jako dva bohy. Namísto toho jsou vnímáni jako dva sjednocené aspekty. Jednoho Nedělitelného Boha - to jest jako Božská pravda Nejvyššího, která se stala tělem a funguje ve formě Ježíše Krista jako Vykupitele a Spasitele veškerého Stvoření, a jako Božské dobro Nejvyššího (Otec), které bylo duchem a duší čili životem této Božské pravdy čili Ježíše Krista.

4. Jak se uvedlo předtím, v dobách inkarnace Ježíše Krista na tuto planetu pseudotvůrci a negativní stav jimi aktivovaný plně ovládali tuto planetu, jakož i veškerou zónu vymístění. Skrze intermediální svět měli přímý přístup k veškerému pozitivnímu stavu, kde tehdy založili své pevnosti. Z této pozice neustále pronikali všemi nebesy (jak to lze vidět z výroků v Bibli Svaté - Job, kapitola první, verše šest až dvanáct; Job, kapitola druhá, verše jedna až sedm a prorok Zachariáš, kapitola třetí, verše jedna až tři) a postupně také přebírali vládu nad pozitivním stavem Stvoření Nejvyššího.

Za těchto podmínek byla situace na planetě Zemi taková, že všechny národy na ní existující v době inkarnace Ježíše Krista byly zcela ovládány pseudotvůrci. Tyto národy uctívaly demony, d'ábly a satany (to jest pseudotvůrce). Tyto, jako celek, neměly vůbec žádné pojetí pravého Boha - Nejvyššího (s velmi málo výjimkami několika jednotlivců) a Jeho/Její pravé přirozenosti. A tak postrádali jakýkoli přímý přístup k pozitivnímu stavu. Pouze židovský národ vzhledem ke svému souvztažnému významu, smyslu a reprezentaci měl nějaké duchovní uvědomění existence Boha - Stvořitele jako Jednoho Boha Nedělitelného.

Avšak jak se ví z dějin tohoto národa, jak je odráží Svatá bible, Židé stále chtěli a následovali ostatní takzvané bohy jiných národů, které měli zničit. Takže Židé jako celek nikdy plně nepřijali Božskou pravdu Absolutní substance Nejvyššího. Namísto toho udržovali nějaké temné uvědomění Božského dobra Absolutní esence Nejvyššího jako Jednoho Boha Nedělitelného. Kvůli jejich choutkám po ostatních bozích a zvykům černé magie, které v té době na planetě převažovaly mezi všemi národy, postupně zvrátili a následně úplně zdevastovali Božskou pravdu, která jim byla k dispozici v Mojžíšově zákoně. Tento zákon brali velmi doslovně a zevně. Ritualizovali ho do takových rozměrů, že pro ně nebylo nijak a v žádném ohledu k rozeznání nic významu niterného a souvztažného. Když taková situace nastává, Božská pravda čili Absolutní substance pravé přirozenosti Nejvyššího opouští lidskou mysl a u lidí

nezůstává žádné náležité poznání, chápání, přijímání a praktikování jakékoli pravdy. To je smrtelně nebezpečná situace, protože jakmile postrádáte jakékoli poznání, chápání, přijímání a praktikování Božské pravdy, uzavírá se také cesta k Božskému dobru. K Božskému dobru není žádné jiné cesty než skrze Božskou pravdu. Že by mělo k této situaci dojít, bylo plánem pseudotvůrců. Nepřáli si nic více, než dosáhnout úplně devastace Božské pravdy v lidské mysli, aby se také uzavřela cesta k Božskému dobru, to jest k Absolutní esenci Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Jestliže by v tomto uzavření pseudotvůrci uspěli, zvítězili by a ovládli veškeré Stvoření. Takže celé Stvoření by nakonec bylo zničeno.

Tato situace vyžadovala přímou intervenci Nejvyššího ve formě inkarnace Ježíše Krista čili Božské pravdy Božského dobra Nejvyššího. Ježíš Kristus se nemohl inkarnovat jako Samo Božské dobro, neboť na planetě Zemi a v celé zóně vymístění se nezanechala žádná Božská pravda. Je třeba si zapamatovat, že cesta k Božskému dobru je skrze Božskou pravdu. To je řád stvoření. Takže inkarnace Božského dobra by vedla k úplnému zavržení Boha, protože nebyla k dispozici žádná pravda, již by jeden mohl vnímat, chápat, uznávat a přijímat toto Dobro. Vnímání, uznání, chápání, přijetí a praktikování Dobra je možné jen Pravdou. Jestliže jeden nemá žádnou Pravdu, je úplně slepý a nemůže vnímat žádné Dobro. Bylo tudíž pro Ježíše Krista nutné inkarnovat se jako Božská pravda, aby navrátil lidi k této Pravdě, takže by se mohli připravit k vnímání, poznání, pochopení a přijetí a praktikování Dobra. V procesu Svého pozemského života počal Ježíš Kristus jako Božská pravda, která poráží, dobývá a podřizuje si všechna zla a nepravdy negativního stavu, to jest všechno pekelné, a znovu sjednocuje tuto Božskou pravdu s Božským dobrem, stává se pravým Nejvyšším také v zóně vymístění.

Je třeba chápat, že Božské dobro, vzhledem ke Své esenciální povaze Božské lásky, nikoho neporáží, proti nikomu nebojuje, nikoho neodsuzuje ani nikoho do ničeho nenutí. Je to Božská pravda Božské moudrosti, která tak činí kvůli věčnému zachování Božského dobra. Božské dobro je nejpodstatnější aspekt života, život sám, jež musí být chráněn proti jakýmkoli útokům přicházejícím z negativního stavu, který chce zničit tento sám život. Proto by inkarnace Božského dobra na tuto planetu nic nepořídila, neboť nepotírá zla a nepravdy. Přijímá vše tak, jak je. Ježíš Kristus by tudíž jako Božské dobro nemohl dosáhnout žádného spasení Stvoření od pseudotvůrců a negativního stavu jimi aktivovaného. Jestliže by se Ježíš Kristus zjevil pouze jako Božské dobro, byl by odmítnut stejně tak, jak byl odmítnut židovským národem jako Božská pravda. Odmítnutí Božského dobra znamená okamžitou smrt, sebevraždu, protože jakmile se odmítá Život Sám (což je Božské dobro Božské lásky), pak co máme ? Veškerý život okamžitě přestává.

Avšak odmítnutí Božské pravdy neznamena odmítnutí života. Znamená pouze uzavření cesty k Božskému dobru, které nakonec vede k duchovní smrti, kterou je peklo, ale nikdy k doslovné věčné smrti, jak by to učinilo odmítání Božského dobra.

Jestliže by se za existujících podmínek na planetě Nula v době inkarnace Ježíše Krista, jak se popisuje výše, Ježíš Kristus objevil lidem jako spojené Božské dobro a Božská pravda, to jest jako Nejvyšší - Jeden Nedělitelný Bůh, výsledkem by bylo totální odmítnutí jakéhokoli Dobra a jakékoli Pravdy. Tímto zavržením by nastala profanace Svatosti Absolutní jednoty a Spojení Božského dobra a Božské pravdy. V okamžiku této profanace by se nemohl uchytit žádný akt spasení. (Toto je to, co znamená neprominutelný hřích proti Duchu Svatému. Spojení a jednota Božského dobra a Božské pravdy jako Božské lásky a Božské moudrosti Nejvyššího se rovná Duchu Svatému. Toto tedy znamená jedno pojetí Ducha Svatého, a ne třetí osobu Božství.)

Takže za takových podmínek bylo nutné dovolit, aby se zpočátku od Božského dobra oddělily určité aspekty Božské pravdy, která se v podobě Ježíše Krista inkarnovala na tuto planetu a objevila se zde tak, jako by Ježíš Kristus byl odlišnou osobou od Svého Otce - Božského dobra, a ne jako Jeden Bůh Nedělitelný. Kdykoliv byl Ježíš Kristus pokoušen negativním stavem, kdykoli potíral zla a nepravdy, které ho stále napadaly, fungoval jako Božská pravda z Božského dobra, která musela být oddělena od Božského dobra (Otec), aby se takové pokoušení a utkání mohlo vůbec odehrát. Je to proto, že Božské dobro nelze pokoušet. V tomto stavu oddělení hovořil Ježíš Kristus o svém Otci (Božském dobru), modlil se k Němu, měl k Němu vztah, jako by Otec byl od Něho oddělenou entitou.

Tento způsob vztahu je zachován též v Apokalypse (zjevení Ježíše Krista), kde Ježíš Kristus hovoří o Svém Otci či říká „Můj Bože“ tak, jako že jsou dvěma oddělenými osobami. Tento typ řeči je v Apokalypse zachován proto, že Apokalypsa se v první řadě zabývá devastací a destrukcí současných křesťanských církví a jejich nauk zly a nepravdami. Křesťanská církev nepřijala z určitých duchovních důvodů nikdy plně doktrínu Jednoho Boha Nedělitelného. Právě naopak přidala osobu třetí ve formě Ducha Svatého. Takže završila nesprávnost chápání přirozenosti Nejvyššího mezi většinou křesťanů. Protože se toto násilí učinilo, jak se ještě jednou opakuje, na Božské pravdě, je to Božská pravda čili Ježíš Kristus v Apokalypse, jakoby oddělená od Božského dobra (Boha - Otce), která funguje jako Soudce. Jedině Božská pravda může soudit. Božské dobro nesoudí nikoho. V procesu stavu takového souzení se Božská pravda (čili Syn) objevuje jako oddělená od Božského dobra (Boha - Otce) a hovoří o svém Dobru, to Jest Otci, jako by nebyli jedno a totéž.

Co se křesťanského pojetí Ducha Svatého týče, je velmi zřejmé, že jestliže se jeden Bůh rozdělí do dvou osob, taková separace otevře dveře mnohým dalším možným separacím. Avšak ze Svaté Bible je velmi zřejmé, že Duch Svatý postupuje z Ježíše Krista jako duch Pravdy Ježíše Krista (viz. Evangelium dle Jana, kapitola šestnáctá, verše sedm až patnáct a na jiných místech) a není oddělenou entitou. Toto je duch inspirace, osvětlení a iluminace, který jedince vede v Pravdě k Dobru Nejvyššího. Že je tomu tak, je velmi zjevně zobrazeno v Evangeliu dle Jana, kapitola dvacátá, verš dvacet dva. Ten říká: „Dýchl na ně a řekl jim: Přijměte Ducha Svatého.“ Toto je velmi prostá a zjevná ilustrace faktu, že Duch Svatý není odlišnou entitou, ale inspirací Ježíše Krista, která z Něj vystupuje („Dýchl na ně“).

Výše uvedené krátké zpracování a zjevení lze považovat bez stínů pochyb za důkaz, že Otec, Syn a Duch Svatý nejsou tři odlišné entity, ale Jeden Bůh Nedělitelný, Kdož Je naším milovaným Pánem, Ježíšem Kristem - pravým Nejvyšším. Poskytuje také světlo těm, kdo chtějí pochopit, proč měl Ježíš Kristus tak často vztah k Bohu - Otci, jako by byli dvěma oddělenými osobami.